

работатъ ангария, сѣкалъ на жените циците и пѣкалъ дѣцата на ржженъ. Отидохме въ селото, хванахме го и изведохме го на планината съ разцѣпена глава. Като го доведохме на планината, то захванахме да го распитваме, защо е той правилъ пакости на бѣлгарскиятъ народъ, който го е хранилъ и облачалъ. Отвратително бѣше да гледа човѣкъ, какъ тоя тиранинъ трѣпереше предъ назе и какъ ни молѣше за опрощение. Въ джебове-те и въ кесията на тоя злодѣецъ намѣрихме гривни, обици и женски пѣрстени. Чий бѣха тие нѣща? По каква причина сѣ тие дошле въ кесията на тоя издѣ-никъ? — Сичкото това остана за насъ тайна, защото арнаутиицѣтъ не пожела да ни даде отговоръ. Когато испроводихме арнаутиицѣтъ при аллахътъ, то трѣгнахме по планината камъ село Превала и дойдохме въ пирот-скиятъ округъ. Една вечеръ на насъ нападнаха тур-ските заптиета и убиха одного отъ другарите ни, на когото името бѣше Никола Велешанецътъ. Причината, за да изгубиме гореказаниятъ другаринъ, бѣше наша-та стража, която имаше нещастие да заспи. Когато грѣм-на пѣрвата пушка, то нашата сѣжлива дружина скок-на на-краки и спусна са да бѣга. На Коста-войвода остана дрѣхата и чантата, на нѣколко момчета остана-ха пищовете и ятаганете, а на нѣкои — даже и пуш-ките. Когато дойдохме въ себѣ си, то азъ рѣкохъ на Коста и на дружината: »Ние трѣба да си отмѣстиме за Никола. Хайдете да са върнеме и да убиеме нѣкой турчинъ.« Дружината са не съгласи да испѣлни жела-нието ми, защото са бѣше уплашила отъ турците. На другиятъ день азъ помолихъ да са събератъ сичките